

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 A 116/2015 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal žalovanému žádost ze dne 5. 8. 2015 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Konkrétně požadoval následující informace:

- a) jméno a příjmení všech úředních osob, které byly ve smyslu § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, oprávněny činit úkony v řízeních o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vedených u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy v období od 1. 1. 2011 do 5. 8. 2015,

- b) kopie všech aktů opravňujících osoby uvedené v písm. a) této žádosti činit úkony v řízeních uvedených v písm. a) této žádosti.

[2] Z důvodu marného uplynutí lhůty pro poskytnutí informací či vydání rozhodnutí o odmítnutí, podal žalobce dne 21. 8. 2015 stížnost na postup při vyřizování žádosti. Žalovaný zaslal žalobci písemnost ze dne 1. 9. 2015 nazvanou jako „Vyřízení žádosti o informace“, v jejíž příloze poslal požadované informace, tj. seznam zaměstnanců odboru vysokých škol, který má na starost problematiku řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, a organizační řád, ze kterého vyplývá oprávnění dotyčných osob činit úkony v rámci tohoto řízení. Žalobce reagoval písemností ze dne 9. 9. 2015 nazvanou „Doplnění argumentace do řízení o stížnosti na postup při vyřizování žádosti ze dne 21. 8. 2015“, kde uvedl, že dle jeho názoru nebyla jeho žádost o informace dosud řádně vyřízena. Dle jeho názoru mu také pravděpodobně nebyl poskytnut kompletní seznam příslušných zaměstnanců, což dovodil z toho, že v řízeních, jichž byl sám účastníkem, prováděl úkony Mgr. J. N., LL.M., který na tomto seznamu nebyl.

[3] Proti postupu žalovaného se žalobce bránil žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ze dne 21. 9. 2015, ve které namítal, že mu nebyly poskytnuty kompletní informace, a navrhl, aby soud uložil žalovanému tuto žádost vyřídit.

[4] Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, neboť žalovaný požadované informace poskytl, a to přípisem ze dne 1. 9. 2015 doplněným přípisem ze dne 23. 9. 2015, ve kterém byl doplněn kompletní seznam zaměstnanců, kteří měli na starosti problematiku řízení o uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělávání v požadovaném období. Kompetence oprávněných osob vyplývala z vnitřního předpisu správního orgánu, tj. z Organizačního řádu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, který byl žalobci poskytnut.

II. Argumentace kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů jeho nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Nejprve namítl, že rozsudek neobsahuje všechny náležitosti, které by obsahovat měl, neboť dle § 54 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 157 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) musí rozsudek v záhlaví mimo jiné obsahovat označení projednávané věci. Ve výroku napadeného rozsudku však není projednávaná věc označena, resp. je označena nedostatečně, a je tedy třeba ho považovat za materiálně nevykonatelný. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011 – 58, a také na odbornou literaturu.

[7] Nepřezkoumatelnost dle stěžovatele spočívá v tom, že v souvislosti s žalobní námitkou, že z poskytnutého organizačního řádu nevyplývá okruh oprávněných úředních

osob vystupujících v předmětných řízeních, soud toliko konstatoval, že tato skutečnost z organizačního řádu vyplývá. Z rozsudku však není zřejmé, proč by z věty „Vydávání rozhodnutí ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice.“ (část III Organizačního řádu, čl. 5 oddílu 30 - odbor vysokých škol) mělo plynout oprávnění pro všechny zaměstnance zařazené do odboru vysokého školství provádět úkony v řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Uvedený výklad soudu není podle názoru stěžovatele možný. V souladu s § 15 odst. 2 správního řádu provádějí úkony v řízení úřední osoby, které jsou k tomu dle vnitřních předpisů správního orgánu oprávněny. Citované ustanovení organizačního řádu však zakládá toliko odpovědnost konkrétního útvaru za vydávání rozhodnutí ve věcech uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, nikoliv oprávnění jakéhokoli zaměstnance v rámci tohoto útvaru úkony provádět. Navíc se týká pouze vydávání rozhodnutí; stěžovatel se však domáhal sdělení, jaké osoby mohou provádět veškeré úkony v předmětném řízení. Je tedy zřejmé, že poskytnutá informace nemohla být kompletní. Stěžovatel se proto domnívá, že nebyl správně zjištěn skutkový stav, což naplňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[8] Za až „úsměvný“ považuje stěžovatel názor městského soudu, že by měl nést důkazní břemeno týkající se existence aktů opravňujících úřední osoby činit úkony v řízeních o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Prokazatelně totiž musí existovat akt, kterým byli příslušní zaměstnanci zařazeni do odboru vysokých škol; tím může být například pracovní smlouva, vnitřní předpis či akt vyplývající ze vztahů nadřízenosti a podřízenosti. Z organizačního řádu stěžovatel vyvozuje, že akty, z nichž vyplývá pracovní zařazení a pracovní náplň jednotlivých zaměstnanců, existují, a že jsou evidovány na personálním oddělení.

[9] Stěžovatel dále městskému soudu vytkl, že mu výzvu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. (zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání) zaslal tak, že ji „přilepil“ na druhou stranu výzvy k zaplacení soudního poplatku. Tento způsob zaslání výzvy nepovažuje stěžovatel za obvyklý ani vhodný a může tak vyvstat otázka, do jaké míry se jedná o kalkul soudu, že dojde k jejímu přehlédnutí. Soud také opomněl stěžovatele v souladu s § 36 odst. 1 s. ř. s. vyzvat, aby doložil své tvrzení o existenci výše zmiňovaných aktů, jinak neunese své důkazní břemeno. To navíc lpí na žalovaném, neboť důkazní břemeno je vždy na tom, kdo pro sebe z právní normy dovozuje příznivé účinky. Žalovaný byl tedy povinen prokázat, že předložené seznamy zaměstnanců jsou kompletní a že neexistuje žádný akt, kterým by zaměstnanci byli zařazeni od odboru vysokého školství. Městský soud ani neuvedl, čím by jeho skutkový závěr, že předložené seznamy představují úplný seznam oprávněných zaměstnanců, měl být dokázán.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se v tomto sporu řeší vcelku absurdní věc, kdy stěžovatel ze své žádosti o informace dovozuje ještě požadavky na další dokumenty, které mu dle jeho názoru nebyly poskytnuty. Stěžovatel si však namísto vedení soudních sporů mohl podat novou žádost o informace.

[11] Nesouhlasí s tím, že z poskytnutého organizačního řádu neplyne, kdo může být oprávněnou úřední osobou. Jde o vnitřní předpis dle § 15 odst. 2 správního řádu, který vymezuje, jaký odbor odpovídá za danou agendu svěřenou ministerstvu. V konkrétní věci se pak provádí záznam do spisu o tom, které osoby z daného útvaru jsou oprávněnými úředními osobami dle § 15 odst. 4 správního řádu; určení konkrétních osob pro jednotlivá řízení je pak již manažerským rozhodnutím odvislým kupříkladu od množství vedených řízení. Textuální vyjádření Organizačního řádu „*Vydávání rozhodnutí ve věcech uznávání...*“ je přitom třeba vykládat tak, že odbor vysokých škol provádí veškeré úkony v daných věcech a nikoliv pouze vlastní vydání rozhodnutí. Dle žalovaného z textu žádosti stěžovatele nevyplývá požadavek na zaslání listin dokládajících zařazení zaměstnanců do odboru vysokých škol nebo na post náměstka. Pokud žadatel takové informace požaduje, nic mu nebrání podat si novou žádost o informace.

[12] Ostatní kasační body nepovažoval žalovaný za relevantní, a proto se k nim nevyjádřil. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika stěžovatele k vyjádření žalobce

[13] Stěžovatel ve své replice k vyjádření žalovaného předložil soudu písemnost žalovaného ze dne 16. 2. 2016, která dle jeho názoru dokládá existenci aktu, jímž jsou zaměstnanci žalovaného zařazováni do jednotlivých útvarů žalovaného. Jedná se o dokument s názvem „Pracovní náplň“. Dále stěžovatel upozornil, že žalovaný ve svém vyjádření sám potvrdil, že existují akty, které opravňují úřední osoby provádět v řízeních úkony, jež neposkytl. Pak nemůže obstát argument, že o poskytnutí těchto aktů stěžovatel nežádal.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Klíčovou pro posouzení projednávané věci je otázka, zda byl žalovaný jako povinný subjekt dle zákona o svobodném přístupu k informacím při vyřizování žádosti stěžovatele o poskytnutí informací nečinný.

[17] V posuzovaném případě stěžovatel požádal o poskytnutí informací dne 5. 8. 2015. Jelikož požadované informace do 15 dnů neobdržel, podal dne 21. 8. 2015 stížnost na postup při vyřizování žádosti [tedy stížnost dle § 16a písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím]. Přípisem ze dne 1. 9. 2015 žalovaný na žádost o poskytnutí informace zareagoval a zaslal stěžovateli jmenný seznam zaměstnanců odboru vysokých škol, který má problematiku řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání na starost, a organizační řád, ze kterého vyplývá oprávnění dotčených osob činit úkony

v rámci těchto řízení. Uvedl, že jiné akty speciálně opravňující určité osoby toto konat neexistují. Dne 9. 9. 2015 stěžovatel poslal žalovanému doplnění argumentace do řízení o stížnosti na postup při vyřizování žádosti ze dne 21. 8. 2015, ve kterém sdělil, že dle jeho názoru nebyla žádost dosud řádně vyřízena. Z organizačního řádu, který nevyjmenovává jednotlivé zaměstnance, totiž podle stěžovatele nevyplývá oprávnění jakéhokoliv zaměstnance povinného subjektu provádět úkony v řízeních o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Musí existovat i jiný akt, kterým byli určití zaměstnanci povinného subjektu zařazeni do odboru vysokých škol, a dále akt, kterým bylo prováděním úkonů v rámci řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace zařazeno do jejich pracovní náplně. Dne 23. 9. 2015 pak žalovaný zaslal žalobci doplnění poskytnutých informací – jména zaměstnanců, kteří nebyli zahrnuti v původně poskytnuté informaci, ve zbylé části postoupil stížnost nadřízenému orgánu. Nadřízený orgán žalovaného – Ministryně školství, mládeže a tělovýchovy – svým rozhodnutím ze dne 29. 9. 2015, čj. MSMT-27618/2015-8, postup žalovaného při vyřízení žádosti o poskytnutí informace potvrdila. Mezitím, dne 21. 9. 2015, podal stěžovatel žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou odůvodnil tím, že jeho žádost nebyla řádně vyřízena (nebyly mu poskytnuty kompletní informace) a ve lhůtě dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím nebylo ani vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti; žalovaný je proto stále nečinný.

[18] Podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt posoudí žádost o poskytnutí informace a „nerozhodne-li podle § 15 (rozhodnutí o odmítnutí žádosti – pozn. NSS), poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku“. Pokud žadatel o informaci považuje postup povinného subjektu za nesouladný se zákonem o svobodném přístupu k informacím, může podat dle § 16a odst. 1 stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Stížnost může podat žadatel

„a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6,
b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo
d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.“

[19] Ustanovení § 16a odst. 6 tohoto zákona upravuje postup nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti žadatele. Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podané podle § 16a odst. 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že:

„a) postup povinného subjektu potvrdí,
b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo

c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.“

[20] Možnost podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu je stanovena v § 79 s. ř. s., podle kterého „[t]en, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“ Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě žadatelů o informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se za bezvýsledné vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti povinného subjektu považuje podání stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) tohoto zákona (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2009, čj. 4 Ans 4/2009 – 86).

[21] Žalobu na ochranu proti nečinnosti však nelze podat v případě, kdy byl ke stížnosti žadatele postup povinného subjektu nadřízeným orgánem dle § 16a odst. 6 písm. a) potvrzen. Rozhodnutí nadřízeného orgánu, kterým byl postup povinného subjektu při vyřizování stížnosti potvrzen, je totiž rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Je proto namístě se proti němu bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.). Žaloba na ochranu proti nečinnosti má naopak řešit situace, kdy i po marném vyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti na straně správního orgánu nečinnost přetrvává, nikoliv však případy, kdy na základě prostředku na ochranu proti nečinnosti byla tato nečinnost odstraněna, a to ať už vydáním rozhodnutí ve věci samé či jiným zákonem požadovaným postupem či úkonem (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, čj. 9 As 76/2007 – 52).

[22] V projednávané věci je ze zmiňovaného průběhu řízení o poskytnutí informací (viz odst. [17] tohoto rozsudku) zjevné, že žalovaný v přípisu, včetně jeho příloh, ze dne 1. 9. 2015 odpověděl na oba body stěžovatelovy žádosti; v přípisu, včetně přílohy, ze dne 23. 9. 2015 pak poskytnuté informace ještě doplnil. Jelikož se neztotožnil s názorem stěžovatele, že organizační řád není dostatečnou odpovědí na bod b) jeho žádosti, postoupil v této části stížnost stěžovatele (ze dne 21. 8. 2015 doplněnou o další argumentaci podáním ze dne 9. 9. 2015) nadřízenému orgánu. Ten pak postup povinného subjektu svým rozhodnutím dle § 16 odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrdil s tím, že na základě žádosti ze dne 5. 8. 2015 nemůže stěžovateli poskytnout žádné další listiny, o kterých se zmiňuje v podání ze dne 9. 9. 2015. Tímto rozhodnutím se tedy správní orgán s konečnou platností vypořádal se stěžovatelovou žádostí tak, že mu fakticky odmítl poskytnout část požadovaných informací.

[23] Ačkoliv tedy žalovaný byl ohledně poskytnutí určitých informací (aktů, na základě nichž byli konkrétní zaměstnanci žalovaného zařazeni do příslušného odboru) *de facto* nečinný, v důsledku vydání rozhodnutí nadřízeného orgánu ze dne 29. 9. 2015 potvrzující jeho postup, byla tato nečinnost odstraněna. Toto rozhodnutí sice bylo vydáno až po podání žaloby, nicméně v řízení o nečinnosti žalobě rozhoduje soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (viz § 81 odst. 1 s. ř. s.). Městský

soud tak správně zahrnul existenci tohoto rozhodnutí do svých úvah, nicméně výslovně jej neoznačil za důvod ukončení nečinnosti žalovaného. To lze považovat za určité pochybení městského soudu, avšak Nejvyšší správní soud nepovažoval za účelné ani hospodárné z tohoto důvodu napadený rozsudek zrušit. Ani z hlediska ochrany práv stěžovatele se nejedná jako praktické, aby byla věc městskému soudu vrácena k novému projednání, pokud by soud dospěl ke stejnému závěru (že je třeba žalobu pro nedůvodnost zamítnout), byť na základě odlišné argumentace. Podstatné v této věci je, že k ukončení nečinnosti žalovaného nepochybně došlo, neboť po povinném subjektu nelze požadovat, aby určité informace poskytl v rozporu s názorem nadřízeného orgánu vyjádřeným v rozhodnutí o stížnosti na jeho postup při vyřizování žádosti o informace. Žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s. proto nebyla namístě (obdobně rozhodl NSS ve výše citovaném rozsudku čj. 9 As 76/2007 – 52).

[24] Soudu tak nyní (v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti) nepřisluší se zabývat otázkou, zda byly informace poskytnuty v kompletní podobě. Nebylo proto namístě věnovat se stěžovatelově argumentaci, zda poskytnutí organizačního řádu představuje dostatečnou odpověď na bod b) žádosti stěžovatele o informace. I městský soud tak v odůvodnění svého rozsudku činil v podstatě nadbytečně. Předmětná tedy není ani kasační námitka, že městský soud měl stěžovatele v souladu s § 36 odst. 1 s. ř. s. vyzvat k doložení existence jím požadovaných aktů. Stěžovatel se však proti neposkytnutí informací v požadovaném rozsahu může bránit prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí nadřízeného orgánu žalovaného ze dne 29. 9. 2015, kterým byl dle § 16 odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrzen postup povinného subjektu. Z repliky stěžovatele navíc vyplývá, že po vydání napadeného rozsudku podal novou žádost o informaci, na kterou mu žalovaný odpověděl přípisem ze dne 22. 2. 2016. Pokud tuto odpověď stěžovatel nepovažuje za dostatečnou, může proti ní využít prostředku obrany v podobě stížnosti dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím.

[25] Vzhledem k výše uvedenému se tedy Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem městského soudu, že žalovaný nebyl při vyřizování žádosti stěžovatele nečinný. Argumentaci městského soudu je nicméně třeba do určité míry korigovat výše uvedeným způsobem.

[26] Dále se soud věnoval kasační námitce, podle níž napadený rozsudek neobsahuje všechny náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s. a je z tohoto důvodu materiálně nevykonatelný. Stěžovatel má pravdu v tom, že záhlaví rozsudku by mělo obsahovat označení věci, o které soud rozhodoval. V případě nečinnostní žaloby, o kterou se nyní jednalo, by tak bylo vhodné, aby byla v záhlaví uvedena alespoň spisová značka správního řízení, v němž se stěžovatel domáhal vydání rozhodnutí. O určité pochybení městského soudu se tak jedná, ale zajisté ne o pochybení takové intenzity, které by způsobovalo materiální nevykonatelnost výroku rozsudku. Z jeho odůvodnění je totiž jednoznačně seznatelné, o jaké řízení se jedná, neboť městský soud hned v úvodu specifikuje stěžovatelovu žádost o poskytnutí informací, a mezi účastníky řízení tak nemohlo být sporu o tom, o jakou věc se jde. Bylo by tedy přepjatě formální považovat výrok napadeného rozsudku za nevykonatelný, ba dokonce celý rozsudek za zmatečný.

[27] Opodstatněná není ani výtká stěžovatele, že městský soud „přilepil“ výzvu a poučení dle § 51 odst. 1 s. ř. s. na druhou stranu výzvy k zaplacení soudního poplatku. Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že tato výzva byla uvedena na druhé straně výzvy k zaplacení soudního poplatku. Nevidí však důvod, proč by se mělo jednat o kalkul městského soudu, pokud je navíc výzva dle § 51 odst. 1 s. ř. s. napsána stejným písmem a není na druhé straně nijak skryta. Naopak lze považovat spíše za nepozornost stěžovatele (resp. jeho zástupce), pokud si takovéto výzvy nevšiml.

VI. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[28] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu